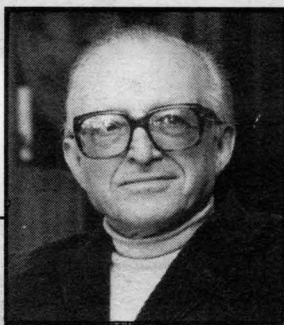

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

El temps passa i ballem tots

Com que procuren tenir-nos al corrent de gairebé tot, ens acaben de fer saber que un grup de científics ha trobat, al Sàhara algerià, tres dents d'un simi que no és un simi qualsevol. Després d'examinar les peces, els savis han dictaminat que van pertànyer a l'animal més antic descobert fins avui, que si visqués (quines coses de pensar!) tindria la respectabilíssima edat de 46 o 50 milions d'anys. Observi's, de passada, que en tractar-se de troballes sumides en el pou profund del temps no ve de quatre milions d'anys, encara que es doni per fet que l'obligació dels científics és filar prim. Els mateixos experts aventuren la hipòtesi que l'origen dels antropoides, entre els quals hi figura l'ésser humà, es remunta a més de 55 milions d'anys, de manera que si la noblesa es refia molt de l'antiguitat d'una nissaga, tots devem tenir una o altra rel aristocràtica.

Fa poc que una determinada branca de la ciència va descobrir indicis de la formació de l'Univers, tot confirmant la teoria de la gran explosió primigènia. És evident que la ciència, cauta, sempre deixa una porta oberta als dubtes i això és bo, perquè es guarda a la faixa (si no ben bé un roc) rectificacions que poden ésser molt útils en cas de compromís. Ja han demanat la paraula uns altres savis que es mostren molt escèptics sobre la corroboració del Big Bang i sempre hi ha la possibilitat que, com menys ens ho pensem, siguin esmenades les planes que tracten d'explicar d'on venim, on som i on anem. Hi ha feina llarga per a especialistes de totes les branques.

El que em sembla innegable és que l'home està preocupat per conèixer si ve de bona família. Bé: he escrit l'home i havia d'haver apuntat l'home i la dona perquè, feliçment, ens trobem en l'etapa de reconèixer al gènere femení tot l'honor que li pertoca. Un cop justícia feta, m'atreviria a dir que, en general, es treballa per

veure si podem bastir la figura del nostre arbre genealògic. Com que cada vegada ens descobreixen una antiguitat més remota, l'arbre genealògic creix amb una avidesa de planta devoradora i jo crec que ja hem de pensar en un bosc genealògic, més que no pas en un arbre. Un bosc d'aquells tan espessos i en què és tan fàcil de perdre-s'hi que, si es mesura amb calma, val més decidir no entrar-hi.

Mentrestant, no cessem de queixar-nos de la brevetat de la vida humana i tenim bones raons per fer-ho. Una mitjana d'existència terrena per cap, que va poc més enllà dels 70 anys als països que tenen més cura de la salut

col·lectiva, em sembla irrisòria al costat dels 50 milions d'anys atribuïts a l'espècie. Això em suggereix que no cal capficar-se per les malalties hereditàries, perquè si cadascun de nosaltres ve de tan lluny, és segur que a cada família hi ha hagut dolences de tota mena. Confio que moltes d'elles es deuen haver esfumat pel camí, tal com ha ocorregut amb una infinitat de patrimonis. Que una cosa vagi per l'altra!

El bo o regular del cas és que el temps passa de pressa. Massa, i en això sol haver-hi un acord general. Passa veloçment i sovint, a desgrat de la seva rapidesa, marca uns canvis que ens deixen perplexos. És el que ha succeït a Serguei Konstantín Krikaliiov, l'astronauta rus que va passar gairebé dotze mesos oblidat a l'espai, perquè no hi havia diners per fer retornar a la Terra la nau espacial que tripulava. Finalment, es van arbitrar els recursos necessaris i Krikaliiov va aterrar. I el que són les coses: després d'un any d'ésser fora de casa, allò que va causar-li més sorpresa foren les minifaldilles de les dones. En què devia pensar mentre volava a 400 km de la Terra? Si considerem que Krikaliiov només ha estat absent durant un any, esgarrifa pensar les impressions que sacsejarien un antropeide parent nostre, si pogués tornar després de 50 milions d'haver-nos deixat. De debò que val més no capficar-s'hi...

Pere Calders

FRANCESC VILADOT